

10de JAARGANG, NR. 184
24 SEPTEMBER 2012

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
4 BOEKBESPREKING
6 PLATENRECENSIES
 I Compagni, Louis Sclavis,
 Tim Langedijk, Ravi Coltrane,
 Diana Krall, John Surman,
 Paul Heller, Melle Band,
 Nathalie Cressman e.a.
12 CONCERTVERSLAGEN
 Triple Word, Saturday Jazz Night.
EN VERDER:
15 Ter herinnering aan Rob Pronk
 (Lex Lammen)

JAZZFLITS 185
 staat 8 oktober op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**COLLEGE ROTTERDAM REDT
 JAZZ INTERNATIONAL**

In afwijking van het advies van de Rotterdamse Raad voor Kunst en Cultuur stelt het Rotterdamse College van B&W de gemeenteraad voor om Jazz International Rotterdam de komende vier jaar toch te subsidiëren. Het College vindt de organisatie goed voor jaarlijks 200.000 euro.

Dat bedrag was ook aanvankelijk gevraagd. Directrice Mijke Loeven is blij met het besluit getuige haar reactie op de website van RTV Rijnmond: "Wij kunnen als dit door gaat blijven bestaan! Kunst en cultuur maakt ons leven draaglijk. Als je iemand verliest is vaak het eerste dat je doet een stuk muziek pakken dat aan die persoon doet denken." Ook Jazzpodium Bird, door de adviseurs op de reservebank geplaatst, mag van het College subsidie ontvangen. Jaarlijks 224.500 euro (gevraagd: 252.000 euro). Verder voorziet het Cultuurplan van B&W in een jaarlijkse subsidie voor North Sea Round Town (71.000 euro). Voor het Nieuw Rotterdams Jazz Orchestra week het College niet af van het advies. Het verliest zijn subsidie van 50.000 euro. Het Cultuurplan 2013-2016 is aangeboden aan de gemeenteraad. Die neemt in november het uiteindelijke besluit bij de vaststelling van de gemeentelijke begroting 2013.

**Volg het jazznieuws
 op de voet. Ga naar:**

<http://www.twitter.com/jazzflits>

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

**SILJE NERGAARD STELT IN ROTTERDAM HAAR
 NIEUWE CD VOOR**

LantarenVenster had 14 september de Noorse zangeres Silje Nergaard op bezoek. Ze zong veel werk van haar nieuwe cd 'Unclouded', waarop ze slechts wordt begeleid door twee gitaren. Die worden zowel op de plaat als in Rotterdam bespeeld door Hallgrim Bratberg (ook op de foto) en Håvard Bendiksen. **(Foto: Joke Schot)**

NIEUWS

Nigeriaans jazztalent wint VNO-NCW Noord Talent Award 2012.

De 31-jarige gitarist Adetayo Olugbenga Adedeji Deji, afkomstig uit Nigeria, heeft op 8 september in Groningen de VNO-NCW Noord Talent Award 2012 gekregen. Hij ontving een studiebeurs van 2.500 euro. Deji (zijn roepnaam) studeert sinds kort jazz aan het Prins Claus Conservatorium in Groningen. Joris Teepe, hoofd van de jazzafdeling: "Bij zijn toelatingsexamen was direct duidelijk dat Deji een natuurtalent is. Hij speelt gitaar met veel emotie en overtuigingskracht." VNO-NCW Noord reikt de Talent Award jaarlijks uit aan een jong talent uit Noord-Nederland dat uitblinkt op het gebied van muziek of dans.

Nog acht JIN-concerten dit jaar

'De JIN is er nog!', zo begint het persbericht van de Stichting Jazz in Nijmegen over het programma voor de rest van dit jaar. Dat omvat acht concerten en begint op 2 oktober met de formatie Bruut! Verder worden verwacht: Yuri Honing, Boi Akih en de David Kweksilber Big Band. Afgelopen juni gaf de Nijmeegse wethouder voor Cultuur Beerten aan dat wat hem betreft JIN moet fuseren met Het Muziekenhuis en De Lindenberg. JIN heeft hier bezwaar tegen.

Gregory Porter. (Foto: Joke Schot)

Gregory Porter tekent contract bij Universal Jazz

De Amerikaanse zanger Gregory Porter gaat platen maken voor Universal Jazz. Hij heeft hiervoor recentelijk een overeenkomst met deze maatschappij gesloten. Zijn eerste Universal-album verschijnt in 2013.

PLATEN

Barnicle Bill met vlnr: Miguel Martinez, Mark Haanstra en John Engels. (Foto: Cees van der Ven)

BARNICLE BILL MAAKT OPNAMES VOOR LIVE-CD TIJDENS KOMENDE AZIATISCHE TOURNEE

Het trio Barnicle Bill (Miguel Martinez (saxofon), Mark Haanstra (bas) en John Engels (drums)) maakt in oktober een tournee door Maleisië en Zuid Korea. Tijdens de tournee wordt een live-cd opgenomen.

Barnicle Bill Trio liet voor het eerst van zich horen in mei 2010. Dat gebeurde tijdens het feest ter gelegenheid van de 75ste verjaardag van John Engels in het Bimhuis. Er volgden optredens in DWDD, Vrije Geluiden en op tal van grote Nederlandse festivals en clubs. De cd die tijdens de Aziatische tournee wordt gemaakt verschijnt in 2013. De presentatie van het album is op 24 februari in de North Sea Jazz Club te Amsterdam.

PODIA

U JAZZ ORGANISEERT TWEEDE JAZZFESTIVAL

U Jazz, de organisatie die zich ten doel stelt om na de sluiting van het SJU Jazzpodium de jazz in Utrecht levend te houden, organiseert voor de tweede keer een jazzfestival. Het vindt plaats op 15 december en heeft als thema 'Bizar!'

Als gastcuratoren geven fluitist Mark Alban Lotz en gitarist Timon Koomen het festival vorm. Zij willen in de programmering de diversiteit en 'creatieve energie' van de Utrechtse jazz tot uitdrukking laten komen. Lotz: "Utrecht is geen New York of Amsterdam, maar toch is ook hier de scene heel divers." Het festival gaat zowel gevestigde musici als opkomende Utrechtse jazzmuzikanten een plek bieden. Het thema van dit festival, 'Bizar!', moet naar voren komen in bijzondere, niet alledaagse bezettingen en veel ruimte voor improvisatie.

Lotz en Koomen zijn beiden actieve leden van U Jazz. Deze vereniging werd vrij snel na sluiting van het SJU Jazzpodium opgericht en bestaat uit een breed netwerk van professionele muzikanten en componisten, amateurmusici, workshopdeelnemers, vrijwilligers, docenten en liefhebbers.

(<http://www.ujazz.nl>)

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

NIEUWS

Een 'Blue Note' van Stanley Turrentine.

Blue Note-catalogus via Spotify te beluisteren

EMI Music, eigenaar van het Blue Note-label, heeft een app ontwikkeld waarmee muziek van Blue Note Records (van 1939 tot nu) via Spotify te beluisteren is. De app biedt toegang tot klassieke Blue Note-opnames - gerangschikt naar artiest, album, instrument, jaar of stijl – maar biedt de kenner ook mogelijkheden om dieper in het archief te duiken. Blue Note-directeur Don Was: "This innovative interface provides music fans with a clean, user-friendly doorway to hours of discovery and musical gratification." (<http://open.spotify.com/app/bluenote>)

OVERLEDEN

Jean Fanis, 3 september 2012

Belgisch pianist; geboren 1924. Oorspronkelijk geïnspireerd door Duke Ellington en Teddy Wilson, stond hij later aan de wieg van het moderne pianospel in België; was vaak te horen met Sadi en Jack Sels en begeleidde buitenlanders; kende lange perioden van non-activiteit.

Flavio Ambrosetti, 22 augustus 2012

Zwitsers altsaxofonist; geboren 1919. Overleden in de kanton Ticina. Beïnvloed door Benny Carter en later Charlie Parker; was een van de belangrijkste musici in het Zwitserland van na de oorlog; trad vaak op met zijn zoon, de in 1941 geboren trompettist Franco Ambrosetti; beiden waren te horen in de grote bands van George Gruntz

Sjef Hoefsmit, 2012

Nederlands jazzkenner; geboren in 1929. Was woonachtig in Meerle in België. Timmerde niet aan de weg, maar was internationaal een van de grootste Ellington-vorsers, sinds 1996 redacteur van DEMS-bulletin, van de Duke Ellington Music Society; verscheen een paar maal per jaar, oorspronkelijk op papier, vanaf 2004 online. (jjm)

PODIA VERVOLG

NIEUWE OPZET JAZZ IN 'T PARK TREKT 12.000 BEZOEKERS NAAR GENT

Ruim 12.000 bezoekers vonden van 6 tot en met 9 september de weg naar het festival Jazz in 't Park in het Zuidpark te Gent. Bij zomerse temperaturen kregen ze dertien gratis concerten in de openlucht voorgeschoteld, stuk voor stuk van Belgische artiesten. Onder meer Rackham, Rêve D'Eléphant Orchestra, De Beren Gieren en het Dré Pallemmaerts Quintet traden op. Na elk laatste avondconcert werden op een groot scherm jazzdocumentaires en unieke concertopnames geprojecteerd (zie foto). Jazz in 't Park was dit jaar iets anders van opzet. De vier festivaldagen waren aansluitend en per avond was een specifiek thema gekozen. Volgend jaar is de twintigste editie.

Foto: Stad Gent

DUTCH JAZZ AND WORLD MEETING VERWACHT HONDERDEN INTERNATIONALE BEZOEKERS

De organisatie van de tweede Jazz And World Meeting (DJWM) rekent op de komst van honderden internationale programmeurs van festivals en podia. Zij zullen onder meer korte optredens kunnen bijwonen van 26 Nederlandse ensembles. De Meeting vindt op 4, 5 en 6 oktober plaats in Amsterdam.

Behalve aan programmeurs zijn ook uitnodigingen verstuurd naar journalisten, boekers en andere professionals die een rol spelen in de export van de Nederlandse jazz en world. Want om dat laatste gaat het: de promotie van Nederlandse muziek in het buitenland. Jazzformaties die optreden zijn onder meer het Amira Figarova Sextet, Celano Baggiani Group, Chambertones, Fugara, het Ramón Valle Quartet, Reijseger/Fraanje/Sylla, Ronald Snijders en het Yuri Honing Acoustic Quartet. De concerten staan centraal, maar er zijn ook lezingen. Op 5 oktober spreekt bijvoorbeeld New York Times jazz- en popcriticus Ben Ratliff. De aftrap van de DJWM wordt 4 oktober in het Bimhuis gegeven met een concert van de David Kweksilber Big Band. Het evenement wordt 6 oktober met een afterparty in de North Sea Jazz Club afgesloten. Andere locaties van de DJWM zijn het Muziekgebouw aan 't IJ en het Conservatorium van Amsterdam. (<http://www.djwm.nl>)

FESTIVALS

Enrico Pieranunzi. (Persfoto)

JAZZ BRUGGE FESTIVAL 2012
Sint-Janshospitaal, Concertgebouw Brugge
4, 5, 6 en 7 oktober 2012
<http://www.jazzbrugge.nl>

Met onder anderen: Manuel Hermia Trio, Irène Schweizer, Enrico Pieranunzi, Evan Parker, AKA Balkan Moon, Kris Defoort, Aldo Romano en Electric Barbarian.

Eens in de twee jaar is Brugge vier dagen lang het Mekka van de Europese jazz. Vanaf de eerste editie, die werd georganiseerd tijdens 'Brugge 2002 Culturele Hoofdstad van Europa' in het toen gloednieuwe Concertgebouw, is resoluut gekozen voor jazz uit Europa. Hierbij wordt steeds de avontuurlijke en hedendaagse kaart getrokken en wordt gestreefd naar hoge kwaliteit.

Gedurende vier dagen serveert de organisatie van JAZZ BRUGGE een selectie van een twintigtal Europese topensembles uit alle uithoeken van het Oude Continent. Elke dag is er een middagconcert in het Sint-Janshospitaal, een pianoconcert in de Kamermuziekzaal en zijn er twee concerten in de Concertzaal. Het festival JAZZ BRUGGE wordt mogelijk gemaakt door de intensieve samenwerking tussen vier culturele organisaties: Het Concertgebouw, Kunstencentrum De Werf, Musea Brugge en vzw Jazz Brugge.

JAZZFEST AMSTERDAM
Studio /K, Amsterdam
10 november 2012
<http://www.jazzfestamsterdam.nl>

Met onder anderen: Ploctones, Tin Men & The Telephone, Harmen Fraanje & Ernst Reijseger.

Lees Jazzflits op uw iPad

PODIA VERVOLG

VERNIEUWD JAZZPODIUM PARADOX HEROPENT MET MINI-FESTIVAL

De afgelopen maanden is jazzpodium Paradox in Tilburg op eigen kracht en zonder enige subsidie verbouwd. Op 7 en 8 september opende het vernieuwde Paradox haar deuren met een minifestival, waarmee Tilburg een prachtig jazzpodium heeft gekregen. In het oog springend is de entree met café en afgescheiden rokersruimte (foto), die in de toekomst ook gebruikt gaat worden voor kleinschalige concerten. De concertzaal is in grote lijnen hetzelfde gebleven, maar vier het zicht ontnemende pilaren zijn verwijderd. Daardoor heeft voor het eerst in dertig jaar iedereen een goed zicht op het podium. Volgend jaar zal het podium worden verplaatst en de geluidsinstallatie vernieuwd, waardoor de concertzaal nog verder zal worden verbeterd. De uitverkochte tweedaagse opening was geslaagd, met onder andere een vrije improvisatie van pianist Jeroen van Vliet en gitarist Bram Stadhouders, het Paul van Kemenade Kwintet, pianist Harm Fraanje en een duo van trompettist Eric Vloeimans en accordeonist Tuur Florizoone. **Tekst en foto: Tom Beetz**

JAZZTIJDSCHRIFTEN

Jazzmozaïek

Het Vlaamse magazine Jazzmozaïek besteedt in het derde nummer van 2012 aandacht aan de groep Aka Moon. Het trio (saxofonist Fabrizio Cassol, bassist Michel Hatzigeorgiou en drummer Stéphane Galland) schrijft al twintig jaar (Belgische jazzgeschiedenis). Verder naast de gebruikelijk cd-recensies, festivalverslagen en -aankondigingen interviews met saxofonist Toine Thys en impresario Jacobien Tamsma.
<http://www.jazzmozaiek.be>

DownBeat

Saxofonist Jeff Coffin prijkt op de omslag van het oktobernummer van DownBeat. Verder figureren in het Amerikaanse maandblad onder meer gitarist John Abercrombie, zangeres Luciana Souza en organist Dr. Lonnie Smith. Bijna de helft van het maandblad bestaat uit de 'special section' Student Music Guide. Als enig Nederlands instituut staat het Prins Claus Conservatorium vermeld. Wellicht geen toeval. Het instituut is ook present met een advertentie. 'New York comes to Groningen' is het motto. <http://www.downbeat.com>

JAZZ OP PAPIER

WILLEM PIJPER

Willem Pijper.

Het papieren gevaar : verzamelde geschriften (1917-1947); bijeengebracht, ingeleid en geannoteerd door Arthur van Dijk ; redactie Odilia Vermeulen en Ton Braas

Utrecht : Koninklijke Vereniging voor Nederlandse Muziekgeschiedenis [etc.], 2011.

1860 pag. in 2 delen plus registerdeel. ISBN 978-90-6375-217-0 geb. in cassette.

Prijs 198 euro.

Willem Pijper.

Componist Willem Pijper (1894-1947) was een gezaghebbend criticus. Hij publiceerde onder meer in dag- en weekbladen en het maandblad 'De Muziek', waarvan hij mederedacteur was. Vorig jaar werden al zijn kritieken gebundeld in drie kloekede len onder de veelzeggende titel Het papieren gevaar. De bestreken periode valt samen met die waarin de jazz in opkomst was en zich uitkristalliseerde. Het was een verschijnsel waar ook klassieke critici hun zegje over deden vanwege het gevaar dat ze er in zagen. Componist Matthijs Vermeulen noemde het 'oud vuil, samengeraapt op alle belten van voor de oorlog', (is WO I). Pijper vindt het een voortreffelijke karakterisering, maar tilt er niet zo zwaar aan: 'ik prefereer een jazzband boven een harmonium.'

Elders, in 'Beethoven en de jazz', over de persoonlijke inbreng van de uitvoerenden, zet hij jazz in een breder kader: "De muziek was van oudsher het domein [van] de persoonlijke mededeling: de oudste componisten waren executanten. Men kan ook zeggen: de oudste vocalisten en instrumentalisten waren componisten. [...] Ik zie, onder de microscoop althans, in de jazz een poging tot herwinning van de autonomie der scheppend-uitvoerende kunstenaars. De kunststukjes van de drummer zijn van geen andere orde dan de improvisaties van de oude continuospelers – De jazz eist van zijn musicerende adepten eveneens: veelzijdigheid. De saxofonist moet ook klarinet kunnen spelen, ook een zaag kunnen laten zingen, ook kunnen omgaan met een swanee-whistle." [sic].

Bovengenoemde citaten komen voor in twee essays uit 1927 en werden, samen met een dozijn andere, twee jaar daarna gebundeld in De quintencirkel, een uitgave die ook na WO II nog een aantal herdrukken beleefde.

Bij de recente uitgave was ik benieuwd of Pijper zich nog vaker met jazz heeft beziggehouden. Twee hoofdstukken komen daarvoor in aanmerking: 'In den Musicerenden Amerikaan', eveneens uit 1927, is een boekbespreking van L.M.G. Arntzenius' Amerikaanse kunstindrukken, en 'Jazz-agonie', uit 1935, gaat uit van twee onbekende Franse citaten. Hierin concludeert hij: 'vandaag de dag zijn wij met onze steriele zogenaamde jazzmopjes in de kinderkamer aangeland.' De tendens wijst op een aanzienlijk ongenueanceerder instelling dan die van acht jaar daarvoor. Wel duiden instrumenten als zaag en fluitjes erop, dat Pijper in 1927 voornamelijk in aanraking leek te zijn gekomen met vormen van amusementsmuziek als uitlopers van de paljasserie van minstrel shows – wat hem vanwege onze positie in Europa nog niet kwalijk te nemen is – maar in 1935 was er toch al voldoende aanbod van hoogstaande uitvoeringen van jazzmuziek.

Een staaltje van een muziekgenre dat mogelijk leidde tot de visie die bij hem in de loop der jaren heeft postgevat, kwam ik tegen in zijn verslag van een Muziekfeest van de International Society for Contemporary Music in Siena in Noord-Italië (oorspronkelijk in het Algemeen Handelsblad van 15 september 1928). Daar speelde een 'vocaal jazzgezelschapje' van de Tsjech Emil František Burian (1904-1959), veelzijdig en beïnvloed door alle destijds gangbare genres op het gebied van theater en muziek: "Burian's Voice Band staat met één teen in de muziek, met de rest van zijn voeten in het cabaret. Het is een soort spreekzingen voor koor a cappella, gespekt met alle grapjes waaraan de jazzbands ons gewend hebben: meefluiten, kus-kus-geluiden maken en nasilleren. Het is hier en daar niet onamusant [...] maar in hogere instantie bijzonder triviaal." (pag. 430)

Pijper en de zijnen hebben voor hun jazzinzicht de verkeerde muziek beluisterd. **Jan J. Mulder**

CD-RECENSIES

I COMPANI

Garbo

Ic Disc

(distributie: www.toondist.nl)

Bezetting:

Bo van de Graaf (ss, ts),
 Jeroen Doomernik (tp),
 Hans Sparla (tb),
 Aili Deiwiks (v),
 Saskia Meijs (av),
 Jacqueline Hamelink, Florian Hamer (c),
 Christoph MacCarty (p, synth, voc),
 Michel Mulder (bandoneon),
 Arjen Gorter, Marko Bonarius (b),
 Rob Verdurmen, André Groen (d)
 + Simin Tander (voc).

Dit zou misschien wel eens het beste album van I Compiani kunnen zijn. Dat is een boude bewering, zeker voor een band die al ruim 25 jaar bestaat en een imposante discografie op zijn naam heeft staan. Toch is deze dubbel-cd 'Garbo' (of eigenlijk cd plus bonus-cd) in veel opzichten opmerkelijk. Dat begint al met het hoesje, dat via kunstig vouwwerk tot een pop-up is gemaakt door Kees Moerbeek (de specialist op dit gebied in Nederland). Hierin treffen we glamourfoto's van filmdiva's als Marilyn Monroe, Elizabeth Taylor, Brigitte Bardot en natuurlijk de intrigerende Greta Garbo naar wie de plaat is vernoemd. De eerste cd van het stel is een live-registratie (uit het Bimhuis) van de productie 'Diva's', waarmee de groep van Bo van de Graaf nog steeds door het land trekt. Het is een voorstelling waarin twee grote liefdes van de leider/saxofonist samenkomen: filmmuziek en mooie vrouwen. Er is driftig gewerkt aan verrassend nieuw materiaal (door de leider, maar ook door drummer Rob Verdurmen), en bassist Arjen Gorter arrangeerde de muziek uit de Bardot-klassieker 'Et dieu... créa la femme'. Met alle geestige stemmingswisselingen lijkt het wel of het stuk uit de pen van wijlen Willem Breuker komt – niet zo gek als je bedenkt dat Gorter een van de vaste waarden in diens Kollektief was. Ook drummer Rob Verdurmen komt uit dat orkest, en met z'n tweeën porren ze de band op tot grootse prestaties, zowel in de arrangementen als in de solo's. Er wordt stevig geschmierd, zoals in de 'Danza sacra' van Giuseppe Verdi, waarin pianist Christoph MacCarty laat horen dat hij over een behoorlijke operabariton beschikt. Het vonkt, knettert en schettert alle kanten op, maar in 'Diva capriciosa' laat de componist Van de Graaf horen dat hij ook in staat is om een subtiel stukje kamermuziek uit zijn pen te laten vloeien.

'Dit zou wel eens het beste album kunnen zijn dat Bo van de Graafs I Compiani in de ruim 25 jaar van zijn bestaan heeft gemaakt.'

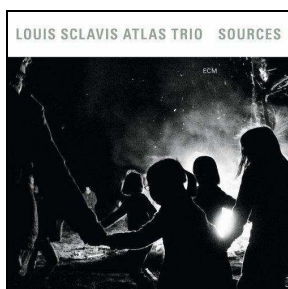
Als je eenmaal bijgekomen bent van de rijke schakeringen van het eerste bedrijf, biedt de tweede cd weer andere geneugten. Tijdens een eerbetoon aan actrice Maria Schneider speelde het orkest eind vorig jaar in Nijmegen de muziek uit Bernardo Bertolucci's klassieker 'Last tango in Paris'. Die zat er blijkbaar behoorlijk goed in, want I Compiani gaat er flink mee aan de haal, op een veel lossere manier dan in de eerder cd-uitgave van Van de Graafs bewerking. Als speciale gast voegde zangeres Simin Tander zich bij de band – een gok, want ze kende het materiaal absoluut niet. Die gok betaalde zich echter volkomen uit, want wat er op het podium gebeurt, is uitzonderlijk. Het duet tussen de geile tensorsaxofoon van de leider (die de componist van het filmthema, Gato Barbieri, naar de kroon steekt) en de improviserende zangeres, is een perfecte muzikale tegenhanger van wat Maria Schneider en Marlon Brando in de film deden. Het lijkt bijna wel of al het voorgaande werk van I Compiani hierheen heeft moeten leiden.

Herman te Loo

Bekijk een video over 'Garbo': <http://bit.ly/S4THrF>

Volg het jazznieuws op de voet.
<http://www.twitter.com/jazzflits>

LOUIS SCLAVIS ATLAS TRIO**Sources****ECM****Bezetting:**

Louis Sclavis (kl),
Benjamin Moussay (p, keyb),
Gilles Coronado (el-g).

DIANA KRALL**Glad Rag Doll****Verve****Bezetting o.a:**

Diana Krall (voc)
Marc Ribot (g, bg, banjo),
T-Bone Burnett, Bryan Sutton (g),
Dennis Crouch (b),
Jay Bellerose (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Zowat de enige constante in het oeuvre van Louis Sclavis – buiten een regelmatig terugkerend 'folky' kantje – is de verrassing. Met 'Sources' slaagt hij opnieuw: zijn experimenteren met ongebruikelijke bezettingen levert in deze een samenwerking op met Benjamin Moussay op allerlei toetsinstrumenten (piano, rhodes, en nog enkele), en Gilles Coronado op een vaak stevig vervormde gitaar – zoals we dat al wel langer kennen in de jazz ondertussen, maar hoogst zelden in combinatie met klarinet. Heel af en toe horen we voorzichtig voorgeprogrammeerde ritmiek, of een synthetische bas.

Het volledige ontbreken van een traditionele ritmesectie hoeft niet tot ongerustheid te stemmen: een aantal van de nummers is zodanig abstract, ook ritmisch, dat 'groove' niet aan de orde is; andere nummers worden rubato gespeeld, en in een derde categorie krijgt ofwel de piano, ofwel de gitaar een ostinaatfunctie. Gitaar en toetsen verdelen de taken sowieso mooi: de ene kleurt of ritmeert, de andere krijgt een melodische rol. Sclavis doet wat we van hem kennen: met een mooie klank de grenzen van het klarinetspel aftasten.

Hoe klinkt dit dan? Meestal zeer bevreemdend. Vaak erg abstract, als hedendaagse (geïmproviseerde) klassiek ('Migration'), of als bijna 'gegenereerd' minimalisme ('Sources'); af en toe verbazend funky ('Sous influences' had door Miles Davis gemaakt kunnen zijn, begin jaren zeventig); soms wereldmuziekgeïnspireerd ('A road to Karaganda'). Heel af en toe maar krijg je de atmosferische soundscapes waar de bezetting zich op het eerste gezicht nochtans het beste toe lijkt te lenen.

En dat is maar goed ook, want deze cd verkent een hele hoop andere plaatsen waar je niet vaak komt – ook al wil je er misschien niet direct je tenten opslaan. De schoonheid van desolate landschappen...

Arne Van Coillie

Beluister hier een track van de cd: <http://bit.ly/Nzw2Ps>

In Jazzflits 176 besprak Arne Van Coillie de cd 'Strictly Roman-cin' van zangeres Catherine Russell. Zij nam jazzsongs uit de jaren twintig tot veertig en vertolkte deze binnen het idioom van toen. Russells album lijkt wel model te hebben gestaan voor Diana Kralls nieuwe cd 'Glad Rag Doll'. Ook Krall nam een greep uit die jazzsongs. In tegenstelling tot Russell stak ze het materiaal wel in een wat moderner jasje. De benadering van Russell is authentiek en ruiger.

'Afgezien van de bedenkelijke afbeelding op de hoes is dit een productie om enthousiast over te zijn.'

Eerlijk gezegd moest ik wel even slikken toen ik de foute hoes van deze cd zag. Daarop prijkt een pikant geklede Krall met een blik van 'wiens nek zullen we nu eens breken'. Maar de weerzin verdween snel toen ik de cd draaide, want 'Glad Rag Doll' is een prachtig muzikaal werkstuk. Echt een plaat om enthousiast over te zijn, ondanks de wat stroeve en hese zang van Krall. De arrangementen, zowel die van de stukken uit het 78-toerentijdperk als de schitterende song van Doc Pomus uit de jaren vijftig, zijn meesterlijk. Krall weet uitstekend de weg met de mollen en kruizen in de arrangementen. Nog twee aanbevelingen voor het album zijn dat onder anderen gitarist Marc Ribot als begeleider werd ingehuurd en dat T-Bone Burnett de productie deed.

Hessel Fluitman

VERVOLG CD-RECENSIES

RAVI COLTRANE Spirit Fiction Blue Note

Bezetting:

Ravi Coltrane (ts,ss),
Joe Lovano (ts),
Ralph Alessi (tp),
Luis Perdomo, Geri Allen (p),
Drew Gress, James Genus (b),
E.J. Strickland, Eric Harland (d).

Dat hij 'de zoon van' is laten we verder onvermeld. Feit is dat Ravi Coltrane (1965) een krachtig geluid heeft en ijzersterke, zorgvuldig uitgevoerde Amerikaanse jazz maakt. Hij doet dat op deze cd - zijn debuut voor Blue Note - met twee bezettingen: een kwartet en een kwintet. Het album is ook op twee locaties opgenomen. Saxofonist Joe Lovano schoof aan bij de opnamesessie in Englewood en speelt op twee stukken mee. Coltrane is niet bang voor hoekige composities met soms wel erg scherpe bochten. Voor dit album schreef hij vier stukken zelf en drie met het kwartet. Daarnaast schreef Ralph Alessi drie composities. Met zijn sopraansaxofoon in 'Roads cross' en het verwante 'Cross roads' doet hij sterk denken aan Branford Marsalis. 'Yellow cat' is een adembenemende ballad van Ralph Alessi waarin de trompettist én Coltrane intensief bezig zijn met het vertellen van hun eigen, boeiende verhaallijn. Gerri Allen vult het geheel aan met spannend pianospel. Coltrane en Alessi zijn in de kwintetstukken een sterk melodisch duo. Coltrane en Lovano draaien langzaam en gracieus om elkaar heen in een klasiek aandoende versie van Paul Motians 'Fantasm'. Steeds weer blijkt dat de musici geen enkel obstakel uit de weg gaan. Ze maken het zichzelf nergens gemakkelijk en dat komt de spanning op het album enorm ten goede. Meestal komt een cd met één bezetting het beste tot zijn recht. Je hoeft dan niet steeds te lezen wie er speelt. Niet op 'Spirit fiction': hier versterkt het de spanning en zorgt het voor een aangename afwisseling.

Peter J. Korten

Bekijk en beluister Ravi Coltrane: <http://bit.ly/Oip12F>

NATALIE CRESSMAN & SECRET GARDEN Unfolding Eigen beheer

Bezetting:

Natalie Cressman (tb, voc),
Ivan Rosenberg (tp),
Chad Lefkowitz-Brown (ts),
Pascal Le Boeuf (p, el-p),
Ruben Samama (b),
Jake Goldbas (d, perc)
+ Peter Apfelbaum (ts).

Twintig jaar is ze nog maar, Natalie Cressman. Maar toch heeft ze met 'Unfolding' een behoorlijk rijp debuut afgeleverd, waarin ze op twee fronten schittert. Ten eerste is ze een behendige tromboniste, met een goed, gepolijst geluid. In samenspraak met haar studiegenoot aan de Manhattan School of Music, trompettist Ivan Rosenberg, vormt ze een koperen koningskoppel, dat fraai over elkaar heen buitelt in sommige van de zelfgeschreven thema's. Haar instrumentbeheersing en fantasie alleen al zouden dit een bijzonder eerste album maken, maar de jongedame blijkt ook nog eens over een innemende zangstem te beschikken. Helder en onopgesmukt, met af en toe een klein vibrato ter ondersteuning van de frasering. De associatie met folk ligt daarin niet ver, en de keuze voor de tekst van Joni Mitchell bij Charles Mingus' 'Goodbye pork pie hat' verradt eveneens een voorkeur voor die hoek van zingen. Cressmans eigenzinnige versie van Fats Wallers 'Honeysuckle rose', kan daarom nauwelijks verder van het origineel liggen. In het arrangement is een speelsheid en geestigheid aanwezig waar de componist van het liedje zeker een vette glimlach voor over zou hebben gehad. Naast deze twee jazzklassiekers zijn alle stukken van Natalie Cressman zelf geschreven, en ze worden soepel en met verve gespeeld door haar band, waarin natuurlijk de naam van de Nederlandse bassist Ruben Samama opvalt. Hij voelt zich in het sextet hoorbaar als een vis in het water.

(www.nataliecressman.com)

Herman te Loo

Nathalie Cressman & Secret Garden in 'Honeysuckle rose':
<http://bit.ly/RmFiZs>

TIM LANGEDIJK TRIO**November**

The Sand Records

<http://timlangedijktrio.tumblr.com/>**Bezetting:**

Tim Langedijk (el-g),
 Udo Pannekeet (b),
 Hans van Oosterhout (d)
 + Jasper van 't Hof (p).

JOHN SURMAN**Saltash Bells**

ECM

Bezetting:

John Surman
 (ss, ts, bars, akl, bkl, cbkl, synth, hca).

VERVOLG CD-RECENSIES

Smaakvol. Dat is het woord dat van toepassing is op het spel van de jonge Noordhollandse gitarist Tim Langedijk. Hij is een man van deze tijd, die op zijn door Piet Visser gebouwde 'Fendergitaar' best wat pittig riffwerk wil laten horen. Maar op de cd 'November' is Langedijk, begeleid door Udo Pannekeet op bas, Hans van Oosterhout op drums en Jasper van 't Hof op piano, vooral lyrisch.

Dat Langedijk al weer zes jaar samenspeelt met Pannekeet en Van Oosterhout is goed te horen. De mannen vinden elkaar in de tien veel-lagige composities van de frontman en de compositorische bijdrage van Pannekeet. De meeste stukken hebben iets van door dauw glinsterende spinnenwebben. Transparant, raggfijn, ogenschijnlijk kwetsbaar, ingenieus qua architectuur. Maar je weet dat zo'n web sterk en veerkrachtig is.

Of Langedijk jazz speelt? Je kunt vaststellen dat hij het aloude idioom beheerst, maar hij permitteert zich vele U-bochten langs onder andere fusion en zelfs country. Tims inspiratiebronnen zijn John Abercrombie en Bill Frisell, maar hij is geen kopiist. En hij is ook niet behept met de neiging te laten horen hoe knap hij de noten weet te raken. Net zomin als een spin opschept over haar web. De vervlechting van de geluiden doet organisch aan. Als een bos in de herfst – weldadig rustig maar met een opwindende pracht aan najaarskleuren.

Hans Invernizzi

Bekijk een video over de cd: <http://bit.ly/V7Ljri>

In het mooie maar tekstueel uiterst summieri boekje (zo gaat dat bij ECM) dat bij 'Saltash Bells' zit, bedankt John Surman zijn zoon uitgebreid voor diens hulp bij de overstap van 'echte' synthesizers naar software synths. Verrassend is vooral dat Surman die nieuwe elektronica zo 'vintage' mogelijk laat klinken, waardoor deze cd naadloos aansluit bij 'Upon Reflection' (1979) en 'Private City' (1988), ook allebei ECM.

'Ik mis het engagement dat vanuit interactie met medemuzikanten komt.'

Er gebeurt helemaal niets ánders op deze cd dan op bovenvermelde vorige. Dat is wat mij betreft geen punt van kritiek: wat goed is, blijft goed (wat nieuw was, blijft dat natuurlijk niet) – maar ik ben geen echte fan van het alleen-met-elektronica-en-overdubs-concept. En ook deze plaat kan me niet overtuigen: ik hou van analoge toetsen als ze me aan experts als Joe Zawinul of Jasper van 't Hof doen denken, maar 'Saltash Bells' roept veeleer de zweverige mystiek bij me op van synthesizerwizards als Jean-Michel Jarre, of Kitaro. Ook het materiaal gaat een beetje die richting uit: overwegend modaal of diatonisch, vaak repetitief, Keltisch-folky (Saltash is Surmans geboorteplaats); de elektronica is altijd atmosferisch gebruikt. Bij de stukken met vier John Surmans, zorgvuldig over elkaar gelegd in de ECM-studio, mis ik dan weer het engagement dat toch vooral vanuit interactie met medemuzikanten komt. Grappig detail: hier en daar kan Surman een swingtiming niet onderdrukken. Muziek is altijd een kwestie van smaak natuurlijk; maar toch hoor ik zelfs in wellnesscentra liefst iets dat potentieel onaangenaam kan worden gevonden door mensen. Vreemd dat dat plots als een relevante categorie bij me opkomt.

Arne Van Coillie

Beluister hier een track van de cd: <http://bit.ly/JznUc8>

PAUL HELLER
Special Edition vol. 2
Mons

Bezetting:

Paul Heller (ss, ts),
 Olaf Polziehn (p),
 John Goldsby (b),
 Al Foster (d).

ACCIDENTAL TOURISTS
The L. A. Sessions
Challenge

Bezetting:

Markus Burger (p),
 Bob Magnusson (b),
 Joe LaBarbera (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Vorig jaar verscheen van Paul Heller, de stersolist op tenor van de WDR Big Band uit Keulen, de cd 'Special Edition vol. 1' (zie mijn recensie in Jazzflits nr. 155). Daarop speelde hij met onder anderen slagwerker John Engels en pianist Michael Abene. Op zijn nieuwe cd 'Special Edition vol. 2' zijn die twee vervangen door respectievelijk Al Foster en Olaf Polziehn. Heller bewondert de Amerikaanse drummer al vanaf zijn jeugd. De twee hadden echter nog nooit samengespeeld. Dan is het een gok of het klikt, maar het kwartet klinkt goed ingespeeld, terwijl het toch echt een studiokwartet is.

'Heller speelt zoals je met elkaar praat en zijn argumenten zijn uiterst overtuigend.'

Misha Mengelberg zei het al: 'Improviseren is als het dagelijkse intermenselijke contact'. Heller speelt zoals je met elkaar praat. Hij houdt op zijn nieuwe cd een fors betoog, al meteen vanaf het eerste stuk 'Opener'. Zijn argumenten zijn uiterst overtuigend, elk nummer opnieuw. 'Special Edition vol. 2' sluit af met 'Inga', een ode aan zijn dochter (bij het schrijven van het stuk veertien maanden oud). Het is een opwindend stuk, waarin een trotse vader spreekt. Een trots die Heller ook past voor 'Special Edition vol. 2'.

Hessel Fluitman

Paul Heller speelt; kijk en luister: <http://bit.ly/nk1MFn>

Ondanks de tien cd's die hij eerder uitbracht, is pianist Markus Burger in Nederland niet bepaald een bekende muzikant. Zijn naam zit ook niet in de groepsnaam: Accidental Tourists. Het trio is dan ook een leiderloos gelegenheidsproject. De pianist komt oorspronkelijk uit Duitsland en laat zich op deze cd begeleiden door bassist Bob Magnusson en drummer Joe LaBarbera. Samen spelen ze veelal langzamere standards en de helft daarvan is van Markus Burger. De pianist zegt zich te laten inspireren door musici en componisten uit de klassieke muziek, jazz én pop. Dat Keith Jarrett daarbij een grote rol speelt laat Burger goed horen. De karakteristieke manier hoe Jarrett van het intro overgaat op het thema, is ook de manier van Burger.

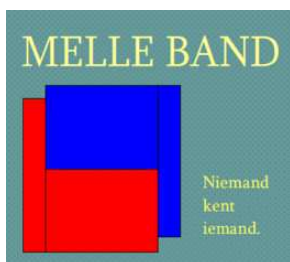
'Magnusson en LaBarbera drukken duidelijk een eigen stempel op de muziek. Muziek die minder strak is dan de hoesfoto doet vermoeden.'

In Jerome Kerns 'In love in vain' maakt Burger net als zijn voorbeeld Jarrett hetzelfde soort sprongetje van thema naar improvisatie. Magnusson en LaBarbera zijn ronduit professioneel. Ze drukken duidelijk een eigen stempel op de muziek en deze is minder strak dan de hoesfoto doet vermoeden. We zien een uiterst moderne woning met carport in de schemering. In de carport een klassieke Porsche. Naast het huis een rimpelloze vijver. Het is een foto met een strak geregisseerd perspectief. Juergen Nogai is de fotograaf. Hij is in Duitsland geboren en woont en werkt momenteel (net als Markus Burger) in Los Angeles en is gespecialiseerd in moderne architectuur en design. Die stad is de link met de muziek. Het album is vlakbij Los Angeles (in Claremont) opgenomen. Vandaar ook de cd-titel.

Peter J. Korten

Beluister hier een track van de cd: <http://bit.ly/Ql3Yzs>

MELLE BAND
Niemand Kent Iemand
 Eigen beheer

Bezetting:

Marlou Vriens (voc, v), Pjotr Jurtschenko (ss, ts), Wim Warman (p, keyb), Vincent van Steen (b, bg), Mels Bol (d, comp) + Freek Halsema (tb), Elbert Raadsen (p), Cleem Determeijer (p, o), Willem Jan Droog (keyb).

VERVOLG CD-RECENSIES

Drummer Mels Bol is vooral bekend van de Rotterdamse crossoverband The Relatives. Met zijn eigen Melle Band maakt hij Nederlandstalige vocale jazz, een tamelijk onontgonnen gebied. Bol heeft een vaardige hand van liedjes schrijven, die soms in de richting neigt van het werk van Jeroen Zijlstra (het titelnummer zou zo van diens hand kunnen zijn). Speels, luchtig, soms melancholiek, soms mild ironisch – aantrekkelijk om te horen. Ze worden gezongen door Marlou Vriens, die met haar heldere, onopgesmukte sopraan iets kwetsbaars aan de songs meegeeft. Ze probeert de teksten zo verstaanbaar mogelijk te zingen, en slaagt daarin met vlag en wimpel. Daarbij geeft ze haar dictie echter ook iets erg nadrukkelijks mee, wat zorgt voor een houterigheid ('verlangen' zingt ze bijvoorbeeld als verlangèn'), en dat is jammer. Met wat meer schwing en smeuïgheid zouden de songs van Bol veel beter tot hun recht komen, want de band die achter haar speelt, heeft veel om van te genieten, zoals de warme sopraansaxofoon van Pjotr Jurtschenko en het subtiele brusheswerk van de leider zelf.

(www.mellemuziek.nl)

Herman te Loo

CD KORT

TOHPATI BERTIGA
Riot
MoonJune Records

Twee jaar geleden verraste de Indonesische gitarist Tohpati met de debuut-cd van zijn band Ethnomission, 'Save the Planet'. Een gewiekst mengsel van jazzrock met etnische Indonesische elementen, zowel in de melodieën als het instrumentarium (suling, traditioneel slagwerk), maakte van het album een schatkist vol mooie vondsten. Helaas kan ik minder enthousiast zijn over deze nieuwe cd. In een triobezetting zoekt Tohpati veel meer de rock-kant op. Daarin is hij af en toe nog steeds een fantasierijke solist, met een stijl die soms naar het werk van Allan Holdsworth neigt. Helaas worden sommige nummers (zoals 'Rock camp') echter ontsierd door platgetreden rock-clichés en een grote mate van voorspelbaarheid. En daarmee heeft Tohpati zijn 'unique selling point' een beetje verloren. Laten we daarom hopen dat dit een zijpaadje in het oeuvre van de gitarist zal blijken. Volgende keer graag weer een cd met Ethnomission.

Herman te Loo

CONCERTVERSLAGEN

TRIPLE WORD

Bezetting:

Rik van den Bergh (bs, kl, bkl),
Dirk Hijma (g),
Frans van Geest (b)
+ Patricia Wisse (voc).

Datum en plaats:

15 september 2012,
Regentenkamer,
Den Haag.

Liefhebbers van kamerjazz-trio's – trio's bestaande uit saxofoon/klarinet, gitaar en contrabas – mogen niet klagen tegenwoordig. Ze konden al naar Dig 'n Diz (met baritonsaxofonist Jan Menu en al ruim twintig jaar actief) en Chambertones (met gitarist Jesse van Ruller en een jaar of twee, drie bezig). En nu ook naar het drumloze trio Triple Word. Dat wordt gevormd door de bassist van het Jazzorkest van het Concertgebouw, Frans van Geest, gitarist Dirk Hijma en Rik van den Bergh, die in het trio baritonsax, basklarinet - en klarinet speelt. De drie speelden voor het eerst samen tijdens het Rotterdamse North Sea Round Town in 2011. Dat klikte zo goed, dat ze bleven samenwerken. Ze stelden een programma van Billy Strayhorn-composities samen, waarmee ze de boer op gaan.

Patrica Wisse. (Persfoto)

Tijdens het concert in de Haagse Regentenkamer voegde de jonge zangeres Patricia Wisse zich bij de heren om een aantal Strayhorn-songs voor haar rekening te nemen. Dat deed ze met verve. In haar eerste verrassende bijdrage, zong ze woordloos mee in een versie van 'Bagatelle'. Dat gebeurde unisono met de baritonsax en de gitaar. Wel speelde haar zenuwen wat op: ze rommelde een enkele keer met de fragmentjes, overigens zonder dat het echt fout ging. Al heel gauw hervond ze haar zelfvertrouwen en in de loop van het concert klopte haar bijdrage uitstekend. Pas in het laatste stuk van de avond, 'The intimacy of the blues', toen ze werd uitgedaagd om vier-om-vier maten met de klarinettist te improviseren, bleek dat ze die kunst nog niet echt onder de knie had. Daar staat tegenover dat ze de niet zelden lastige composities overtuigend uitvoerde. Ook als de melodieën niet logisch waren. Een veelbelovende kennismaking. Triple Word speelde in twee sets een soort 'greatest hits'-programma. Zo passeerden onder meer Bully Strayhorns 'U.M.M.G.', 'Isfahan', 'A flower is a Lovesome thing' en 'Rain check' de revue. Voor 'Take the 'A' train' had een trio een heel eigen en geslaagd arrangement gemaakt. Triple Word is een afgewogen trio dat de muziek van Strayhorn mooi uitvoert. Een trio dat meer luisteraars verdient dan het aantal dat tijdens dit concert aanwezig was.

Hessel Fluitman

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

SATURDAY JAZZ NIGHT

Bezetting:

ICP Orchestra,
EKE.

Datum en plaats:

15 september 2012,
LantarenVenster,
Rotterdam.

ICP'er Misha Mengelberg
(Foto: Joke Schot)

In het Rotterdamse LantarenVenster werd 15 september de draad van de reeks Saturday Jazz Night weer opgepakt met EKE en het ICP Orchestra (na lange tijd weer eens in Rotterdam). Een avondje typische Nederlandse impromuziek in de woorden van de organisatie. Onze fotograaf Joke Schot vond het een prachtige avond en maakte de foto's op deze pagina.

Mijke Loeven ondervraagt ICP-drummer
Han Bennink (midden) en EKE-toetsenist
Oscar Jan Hoogland. (Foto: Joke Schot)

EKE met vlnr Oscar Jan Hoogland,
Yedo Gibson en Gerri Jäger.
(Foto: Joke Schot)

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

KLATWERK 3

Bezetting:

Boelo Klat (p),
Rico de Jeer (b),
Ancel Klooster (d).

Datum en plaats:

15 juni 2012,
Stedelijke Muziekschool,
Groningen.

Wat weggestopt in de bovenzaal van de Stedelijke Muziekschool in Groningen presenteerde pianist Boelo Klat de derde cd van zijn trio Klatwerk 3: 'Who Are You'. Bassist Rico de Jeer en drummer Ancel Klooster droegen een strak jasje. Boelo zelf was in een trainingsjackje. Doet dat ertoe? Helemaal niet!

Klatwerk 3 met vlnr Boelo Klat, Rico de Jeer en Ancel Klooster. (Persfoto)

Wat er wel toe doet is dat Boelo Klat met zijn trio wederom een prachtige cd heeft afgeleverd. Een album met mooie enigszins ingetogen composities, waarin hij naast kennis van de geschiedenis van de muzikale improvisatie ook zijn eigen creativiteit toont. Hij speelt hoekige muziek in een soepele harmonie. Bij een cd-presentatie hoort natuurlijk ook live-muziek. Na eerst een paar mooie nummers door het trio alleen, werd het accent verlegd in het nummer 'Hitchcock'. Dit nummer is door Klat geschreven ter begeleiding van een stomme film van Nick Landman. Vervolgens kwam het trio met 'Butterfly' op de proppen, ter begeleiding van een animatiefilm. Hierna volgde een stukje ballet. Het publiek mocht vervolgens een bijdrage leveren aan het nummer 'Maf'. Het kreeg daarvoor een 'vrolijke fluitje' in de handen gedrukt. Mooi en prachtig hoor, dit totaaltheater, maar het leidde misschien wel de aandacht af van de schitterende muziek van dit trio en zijn componist. Aandacht die deze muziek zeker verdient.

De toegift van deze presentatie was het veelbelovende en prachtige nummer 'New York' wat helaas niet op de cd staat, maar zeker een plek verdient op de volgende. Daar kijk ik nu al naar uit!

Op 30 september begeleidt Boelo Klat films van Nick Landman in het Groningse filmtheater Images. Ga kijken, want dit is zelfs de moeite waard als je helemaal niet van film houdt!

Bart Hollebrandse

Bekijk de uitvoering van het nummer 'Hitchcock' tijdens de cd-presentatie op You Tube:

<http://www.youtube.com/watch?v=4Qoo7UFT16E>

PS: Herman te Loo besprak de cd 'Who Are You' in Jazzflits 176.

THE JAZZ CONNECTION

DOOR LEX LAMMEN

TER HERINNERING AAN ROB PRONK

Op dinsdagmiddag 4 september kwamen familieleden, collega-muzikanten, kennissen en verdere belangstellenden bij elkaar om nog eens stil te staan bij de persoon en de loopbaan van pianist-trompettist en arrangeur-componist Rob Pronk, die op 6 juli 2012 in zijn woonplaats München overleed. Die bijeenkomst vond plaats aan de rand van Bodegraven, in het fort Wierickerschans, dat sinds 1673 deel uitmaakt van de Hollandse Waterlinie. Als een vierpuntige ster in een grote vijver ligt het fort op schootsafstand van de Oude Rijn, midden in het Groene Hart van Holland. De gebouwen binnen het fort doen nu dienst als ontvangstruimtes voor ontmoetingen met een plechtig, feestelijk, dan wel zakelijk karakter. Dat één van die gebouwen de naam draagt van Arrangementenfabriek, zou wel eens bijgedragen kunnen hebben tot de keuze van het fort als geschikte plek voor een herinneringsbijeenkomst, gewijd aan Rob Pronk. Zo werd tenminste verondersteld door enkele aanwezigen, voor wie de samenkomst al snel het karakter van een reünie kreeg - onvermijdelijk bij dit soort gelegenheden.

“Het was een zonovergoten namiddag, de wijn fonkelde in de glazen en we waren in goed gezelschap. Al met al de juiste manier om afscheid te nemen van Rob Pronk.”

Tot de officiële sprekers, tussen de reeksen geprojecteerde foto's uit de albums van de familie Pronk met passende muzikale begeleiding, behoorden Bert Vuijsje (die ook een hand in de organisatie van een en ander had), de nu 82 jaar oude Ack van Rooyen - monter en geestig - en violist Ernö Ohla, die met Friederike Darius de oude garde van het Metropole Orkest vertegenwoordigde en die nog eens ophaalde hoe het orkest onder de leiding van Dolf van der Linden - "China had Mao, Joegoslavië had Tito, maar wij hadden Dolf..." - bijna nooit onder de leiding van iemand anders optrad dan van Maestro Van der Linden, of het zou Rob Pronk moeten zijn. Rob's zus Babes Pronk, aan wie menigeen nog mooie herinneringen als zangeres heeft, besloot de presentatie. We schudden ons los uit het verleden en gingen het daglicht tegemoet.

Natuurlijk was ook daar de algemene teneur er één van weemoed over wie en wat was, maar er niet meer is en over de gewijzigde omstandigheden, nu de publieke omroepen de muziek die ons zo dierbaar is, verwaarloost en links laat liggen - Joop de Roo, Aad Bos en Cees Schrama kunnen daarvan getuigen. Eén van de middelpunten in de diverse kringetjes was de 89-jarige Ado Broodboom, altijd goed voor een smeugige anekdote, een ander was Rob Langereis, voorzien van een schildershoed à la Vincent van Gogh. En verder was het een zonovergoten namiddag, de wijn fonkelde in de glazen en we waren in goed gezelschap - al met al de juiste manier om afscheid te nemen van Rob Pronk.

NEDERLANDS JAZZ ARCHIEF

Het Nederlands Jazz Archief verliest zijn subsidie op 1 januari aanstaande. Maar het moet natuurlijk blijven bestaan. Help mee om het te redden. Wordt voor 60 euro per jaar Vriend. Doe het nu: <http://www.jazzarchief.nl/>

VARIA

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Kortjen, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Loes Rusch en Davey Schreurs. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

PRINSES CHRISTINA
JAZZCONCOURS

Inschrijving Prinses Christina Jazz Concours geopend

Jonge jazzmuzikanten en -zangers van 12 tot en met 21 jaar kunnen zich weer inschrijven voor het Prinses Christina Jazz Concours. Iedereen mag meedoen, ongeacht niveau. Meedoen kan als solist, als duo, met een band of een complete bigband. Inschrijven kan tot uiterlijk 22 oktober via www.christinaconcours.nl. De inschrijving sluit eerder als het maximum aantal deelnemers bereikt is.

Het Prinses Christina Jazz Concours vindt plaats op zaterdag 24 en zondag 25 november 2012 in het Bimhuis en het Muziekgebouw aan 't IJ in Amsterdam. Met het jazzconcours wil het Prinses Christina Concours jazz promoten bij jongeren en hen stimuleren om actief muziek te maken. Deelnemers mogen optreden op een bekend jazzpodium, krijgen na afloop tips van een deskundige jury en ontmoeten andere jazzmuzikanten van hun leeftijd. Een aantal deelnemers mag meespelen met een jamsessie samen met de bekende jazzmuzikanten Joris Teepe (contrabas), Joost Lijbaart (drums) en Randal Corsen (piano). Het concoursweekend wordt op zondagavond 25 november afgesloten met een finale in het Muziekgebouw aan 't IJ.

Victor Posch. (Persfoto)

Jazzimprovisatiewerkshops Victor Posch in Bergen

Saxofonist Victor Posch geeft de komende maanden vier jazzimprovisatiewerkshops in het Harmoniegebouw in Bergen (NH). In de workshops komt het improviseren van akkoordenschema's aan bod. Ook staat Posch stil bij het spelen van blues- en jazzstandards, het samenspelen etc. De workshops zijn bedoeld voor blazers. Deelnemers moeten redelijk noten kunnen lezen. De eerste workshop is op 30 september. Meer informatie is te vinden op <http://www.victorposch.nl>.

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In **JAZZFLITS** zijn weblinks opgenomen naar bijvoorbeeld YouTube of websites van muzikanten. Als een klik op deze links niet tot de gewenste verbinding leidt, is dit mogelijk te wijten aan een verouderde versie van Acrobat Reader. Na installatie van de nieuwste versie moet het probleem verholpen zijn. Een nieuwe kosteloze versie van Adobe Reader is te downloaden via onze website (onder aan de pagina) of de website van Adobe.